

'Verdorie, wie zit er op mijn frequentie?'

WILD WEEKEND

De boot gaat links, rechts, kriskras door de gracht. Met **Martine Zeijlstra** aan de knoppen in plaats van aan het roer. Zeilen met modelbootjes is een nieuwe rage. Met Pasen waren de eerste Nationale Kampioenschappen.

Met een ruk schiet het bootje door het water. Roer om, zeilen strak aantrekken. De boot scheert vlak langs de geïmproviseerde boei. De MicroMagic met fel groene zeilen vaart vlak achter mijn nummer 204. Moet het roer nu naar links of naar rechts om de meeste wind te

vangen? Het zeil flappert zielig in de tegenwind, mijn boot komt nauwelijks meer vooruit. Het andere schip scheert voorbij. Opgefokt pruts ik aan de afstandsbediening. Het roer gaat om. De boot dobbert niet langer, maar echt hard gaat het ook niet. 'Je moet de zeilen slap laten hangen, dan vang je wind', roept Steven Oosterheert. De linkerknop op mijn afstandsbediening wijst naar boven, de zeilen staan weer bol en de boot schiet vooruit.

Twee jaar geleden knutselde modelbouwer Thijs Oosterheert het eerste modelscheepje voor zijn broer Steven in elkaar. Het resultaat: een klein plastic bootje van ongeveer vijftig centimeter, met twee zeilen en een roer die beiden te bedienen zijn met een radiografische afstandsbediening. Wedstrijdzeiler Steven gooide meteen twee boeien in het water, en de eerste MicroMagic wedstrijd in Nederland was geboren. Twee jaar later is MicroMagic in

Nederland groter dan in Duitsland, waar de sport in 2001 in Stuttgart is ontstaan. Op Eerste Paasdag staan twee keer twintig, voornamelijk mannelijke, zeilers op de steiger bij het Nieuwe Meer in Amsterdam Buitenveldert. Organisator Steven glundert. De eerste volwassen wedstrijd van de kleine bootjes is een feit: nationale kampioenschappen.

'Verdorie, wie zit er op mijn frequentie te klooiën?', roept een man met een onbestuurbaar bootje. Met slechts twintig frequenties in totaal kunnen deelnemers van de volgende wedstrijd niet van tevoren oefenen, omdat anders zoveel bootjes als deelnemers aan deze wedstrijd doldraaien. De man beent over de steiger. De controle over zijn schip is net op tijd terug, alle andere boten liggen al in positie voor de start. De seconden voor het aftellen galmen over het water: 'Drie, twee, een...'. Een paar boten zijn meteen weg, het merendeel kluwt bij

Bouwpakketten

> **MicroMagic**. De firma Graupner verkoopt MicroMagic bouwpakketten. De MM kost 117 euro, daarmee heb je een complete boot, die je nog wel zelf in elkaar moet zetten. De afstandsbediening met zender, ontvanger en twee standaard servo's kost ongeveer 65 euro.

> **Tips**. Voor tips over de aanschaf van het bouwpakket, het in elkaar zetten van de boot, zeilregels, zeillocaties en de geschiedenis van de MicroMagic, kijk op www.micromagic.nl of www.micromagic.info.

elkaar. 'Bakboord!' 'Nummer 88, rondje draaien!' 'Zo kan ik ook winnen!' 'Nummer 212, wegwezen!'

Wie zich niet aan de zeilregels houdt, wordt hard ter orde geroepen en moet als straf een rondje draaien. De afstandsbedieningen worden steeds hoger gehouden in de hoop op beter bereik, terwijl iedereen van hot naar her met de boten mee over de steiger banjert. De eerste boot scheert langs een boei, een soort roze tennisbal in het water.

Op de terugweg is er bijna geen wind. Om elke zucht wordt gevochten. De zon schittert in de fluorescerende zeilen van een boot met opschrift: *Hasta la pasta*. Het laatste zuchtje wind wordt de hippe boot echter afgesnoept door een MicroMagic met doorzichtige zeilen. 'Gemaakt van bloemenfolie, haal je gewoon bij de bloemist', zegt Steven later.

Of je nu zeilen hebt van de bloemist of extreem dure zeilen: bij de vrij standaard bootjes komt het op één ding neer: alleen als je ze erg goed kunt besturen, win je.

En hoe moeilijk is het besturen

van die MicroMagic? Steven plaatst twee boten in de gracht tegenover mijn huis en duwt de afstandsbediening in mijn handen. De bediening is simpel: links zit de knop voor de zeilen. Knop naar boven: zeilen slap; naar beneden: zeilen strak. De knop rechts is voor het bewegen van het roer. De kunst is, om de juiste combinatie van de knoppen te vinden. Makkelijker gezegd dan gedaan.

Steven scheurt er vandoor, zijn boot hangt scheef in de harde wind. Hij draait een soepel bochtje, het zeil gaat weer slap, vangt de wind en keert terug. Onwennig draai ik aan de knoppen. De boot zit meteen tegen de kant en zonder wind is het daar lastig weg komen. Oppakken en opnieuw in het water zetten. De wind komt in de zeilen, en ineens scheert de boot door het water. Ik draai aan de knoppen, de boot draait de verkeerde kant op. Roer andere kant op, verdorie, nu draai ik een rond-

je. Klein tikje. De zeilen gaan een beetje uit. 'Heel goed, het is niet of het een of het andere, maar steeds een beetje bijsturen', zegt Steven.

De boot gaat links, rechts, kriskras door de gracht. Het is de kunst steeds schuin te varen, en op die manier de meeste wind te vangen. Maar waar breek je af om in een nieuwe lijn te varen, die meer wind vangt? 'Nu draaien, zeilen strak', roept Steven. Mijn nummer 204 gaat zijn MicroMagic bijna voorbij. Hij draait, vangt een nieuwe wind, en is weer meters verwijderd. 'Je doet het heel goed voor iemand die niet kan zeilen', zegt hij.

Na een half uurtje prutsen doe ik mijn naam toch nog eer aan: de boot is aardig onder controle. Zeilen en roer doen precies wat ik wil, af en toe vaar ik Steven voorbij. Wedstrijdje? De boten vliegen door het water. Totdat een toeristenboot door de gracht tuft. Dan sta je daar: afstandsbediening in de hand, kleine boot in de gracht.

Toeristen in de boot kraaien. De MicroMagic klotst mee op de deining van de boot. Een toerist graait naar de zeilen. Wegwezen. De euforie van daarnet is vrijwel geheel verdwenen. Ik voel me niet zo *magic* meer, wel een beetje *micro*.

In de kantine in Amsterdam-Buitenveldert is iedereen bezeten door het MM-virus. Een meute mensen schaaft zich rond de kleine computer op tafel. De uitslagen van de net gehouden wedstrijd zijn verwerkt, en dat veroorzaakt consternatie. Steven tikt de laatste cijfers in. Hij is erg tevreden over de eerste Nederlandse kampioenschappen.

'Fantastisch als je die rijen bootjes over het water ziet schieten, die rij mannen op de steiger.'

Hij vindt het 'knokken' tijdens de MicroMagic-wedstrijden, het leukste aan de sport. 'Dat is geweldig. Ik wou alleen dat ik het beter had gedaan, ik moest opnieuw starten.'